

Nr.

1. ., beklaagde,

2. beklaagde,

eisers tot cassatie van een arrest, op 24 maart 2000 gewezen door het Hof van Beroep te Gent, correctionele kamer, vertegenwoordigd door Mr. , advocaat bij het Hof van Cassatie,

HET HOF,

Gehoord het verslag van raadsheer en op de conclusie van advocaat-generaal ;

Gelet op het bestreden arrest, op 24 maart 2000 door het Hof van Beroep te Gent gewezen ;

Over het middel, gesteld als volgt :

***schending** van de artikelen 195 en 211 van het Wetboek van Strafvordering houdende het verbod in correctionele zaken van een gesplitste uitspraak betreffende de strafvordering, en van de beginselen inzake de devolutieve werking van het hoger beroep,*

***doordat** het bestreden arrest, na het verzet tegen het bij verstek gewezen arrest van 24 december 1999 ontvankelijk te hebben verklaard en de bij verstek gewezen beslissing als niet*

bestaande te hebben beschouwd, en na het bestreden vonnis van 10 maart 1998 te hebben tenietgedaan, aan de eisers in cassatie beveelt op vordering van de gemachtigde ambtenaar over te gaan tot het herstel van de plaats in de vorige staat binnen een termijn van 8 maanden vanaf de dag waarop het arrest in kracht van gewijsde zal treden, onder verbeurte van een dwangsom van 2.000 frank per dag vertraging in de nakoming van dit bevel ; het bestreden arrest overweegt : "De eerste rechter had reeds in het vonnis van 28 januari 1997 uitspraak gedaan over de schuld en de straf. Slechts de verdere beslissing over de herstellvordering krachtens artikel 65, § 1, van de Stedenbouwwet, thans artikel 68, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, had hij aangehouden. Hij had derhalve geen rechtsmacht meer om in het bestreden vonnis, na de vaststelling van de afwezigheid van een gewijzigde vordering van de gemachtigde ambtenaar krachtens voormelde wetsbepalingen, in het kader van de strafvordering nog bij afzonderlijke uitspraak op basis van artikel 44 van het Strafwetboek en/of artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering ambtshalve het herstel te bevelen. Het bestreden vonnis dient daarom tenietgedaan te worden" (arrest, blz. 6, 2de alinea),

terwijl de correctionele rechtbank, na bij vonnis van 28 januari 1997 uitspraak te hebben gedaan over de schuld van de eisers aan de hen ten laste gelegde feiten en over de gevangenisstraf en de geldboete, bij afzonderlijke beslissing van 10

maart 1998 in het kader van de strafvordering uitspraak deed over de maatregel van het herstel van de plaats in de vorige toestand ; het bestreden arrest uitdrukkelijk oordeelt dat de correctionele rechtbank aldus bij vonnis van 10 maart 1998 met miskenning van het beginsel van de eenheid van de uitspraak betreffende de strafvordering de herstelmaatregel beval ; de eisers in cassatie enkel tegen het vonnis van 10 maart 1998 hoger beroep instelden ; de omstandigheid dat enkel tegen dit laatste vonnis en niet tegen het vonnis van 28 januari 1997 hoger beroep werd aangetekend aan het hof van beroep, dat vaststelt dat over de herstelmaatregel uitspraak werd gedaan in het kader van de strafvordering, niet de rechtsmacht en opdracht ontnemt om uitspraak te doen over de strafvordering in haar geheel ; het hoger beroep van de eisers tegen de tweede beslissing aldus noodzakelijkerwijze ook de wettigheid van de eerste beslissing aan de appèlrechters onderwierp ; het hof van beroep aldus ook kennis moest nemen van het vonnis van 28 januari 1997, en zich niet kon beperken tot een onderzoek van het vonnis van 10 maart 1998 (schending van de artikelen 195 en 211 van het Wetboek van Strafvordering houdende het verbod in correctionele zaken van een gesplitste uitspraak betreffende de strafvordering, en van de beginselen inzake de devolutieve werking van het hoger beroep) :

Overwegende dat de appèlrechters het beroepen vonnis vernietigen, niet om de reden dat daarin afzonderlijk over de her-

stelvordering werd beslist, maar omdat de eerste rechter, bij ontstentenis van een gewijzigde vordering van de gemachtigde ambtenaar, zijn rechtsmacht daarover had uitgeput ;

Dat het middel in zoverre feitelijke grondslag mist ;

Overwegende dat, voor het overige, het door de rechter in toepassing van artikel 65, § 1, a, Stedenbouwwet, thans artikel 68, § 1, a, Stedenbouwdecreet op vordering van de gemachtigde ambtenaar of van het college van burgemeester en schepenen te bevelen herstel in de vorige staat, wel behoort tot de strafvordering maar niettemin een maatregel van burgerlijke aard is ;

Dat niets belet dat over deze vordering wordt geoordeeld bij een afzonderlijke beslissing nadat voordien reeds over de schuld en de op te leggen straf werd beslist ;

Dat bij hoger beroep alleen tegen de beslissing over de herstellenvordering, de appèlrechter niet te oordelen heeft over de niet-aangevochten beslissing van schuldigverklaring en bestraffing ;

Dat het middel in zoverre faalt naar recht ;

OM DIE REDENEN,

Verwerpt de voorzieningen ;

Veroordeelt de eisers in de kosten.

Gezegde kosten begroot op de som van drieduizend honderd negenzeventig frank verschuldigd.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, tweede kamer, te

11 DECEMBER 2001

Brussel, door afdelingsvoorzitter , de raadsheren
en uitgesproken in
openbare terechtzitting van elf december tweeduizend en een, door
afdelingsvoorzitter , in aanwezigheid van advocaat-gener-
aal , met bijstand van eerstaanwezend adjunctgriffier

.